

■ SI' SIST

GOD FORNØGD: Omund Norheim, avtroppende leiar i Ranglerock.

Rangle-suksess

Sist helg vart Ranglerock arrangert for tiande gong.

JORUNN E. STEINSLAND | tekst og foto
jes@jbl.no

- Korleis gjekk arrangementet, alt i alt?
- Det var strålende. Både ein kunstnerisk, kommersiell og trivselsmessig suksess. Alle konsertane gjekk bra, og det var bare godt alt. Fredagen hadde me 250 personar inne, og rundt 350 på laurdagen. Me kan ikkje sjå føre oss anna enn at det går i pluss i år, seier Omund Norheim i Ranglerock, og fortel om innstrammingar som følgje av raude tal i fjor.
- Fredagen vart brannarlarmen utløyst og førde til utrykking. Har de fått ordna opp i det?
- Nokon hadde tulla med eit brannsløkkingsapparat. Dei har erkjent skuld og skal dekkja utgiftene.
- Kva tilbakemeldingar har de fått frå publikum?
- Mange har fått nye favorittband og alle hadde høyrte noko dei var veldig fornøgd med.

- Og kva seier banda?
- Dei har hatt det kjempe. Oslo Ess var imponerte og syns det var spesielt at det var så bra med publikum allereie 19.30. Engelskmennene i The Cubical var kjempefornøgd og veldig imponerte av Vind i Gardhol.

- Korleis var det for ditt band, Svenssen, å stå på scenen i år?
- Å spela etter Vind i Gardhol var som å hoppa etter Wirkola, men det gjekk bra. Me var litt ekstra nervøse på grunn av ny trommis, men me er godt fornøgd med debuten til Tor-mod Aass. Det var dumt å ha ein som syng så mykje sitjande så vekkgyomt, så framover nå vil Otto Hustoft spela gitar og syngja.

- Kva skjer neste år?
- Me har hatt styremøte og valt ny leiar i Frode Hagerup junior. Nå får han styra skuta vidare. Eg går av som leiar, men held fram med booking. Med fleire nye i styret lover det bra. Det blir Ranglerock neste år. Me er allereie i gang.

■ MAT TIL HELGA

Potetsalat med bacon og avokado

INGREDIENSER

POTETSALAT MED BACON OG AVOKADO

650 g nypoteter
3/4 dl olivenolje
1 1/2 ss hvitvinseddik
ca. 1 ts Maldonsalt
nykvernet pepper
50 g valnøtter
120-150 g bacon
4-5 små vårløk
2 tomater
1 stor avokado
saft av 1/2 lime
100 g Jarlsberg
50 g parmesan
50 g blandet grønn salat

MARIT R. WESTLIE | tekst
ØYSTEIN WESTLIE | foto

I stedet for å blande alle ingrediensene sammen, som jeg vanligvis gjør med en potetsalat, velger jeg her å legge dem ut- over slik at alle får nye synet av de gode råvarene hver for seg.

Kok potetene møre i godt saltet vann, 15-18 minutter. Pass på at de ikke koker i stykker. Du kan gjerne koke de halvveis ferdige, skru av varmen og la de ligge i vannet til de er gjennomkokte. Tar noen minutter lenger tid, men er mer skånsom. Hell av vannet og la dem avkjøles litt før du deler dem i passe store terninger.

Bland sammen olivenoljen, vineddiken, salt og pepper. Smak deg fram til en passe krydret smak. Hell det over potetene. Så langt kan du godt gjøre dagen før servering av salaten.

Da rekker potetene å trekke til seg veldig mye av den gode smaken fra dressingene.

Rist valnøttene på medium varme i en tørr stekepanne til de blir brunflekkete. Legg dem til side. Del baconskivene i små stykker og stek dem gyllenbrune på medium varme i panna. Er det lite fett på baconet, er det

lurt å bruke litt olje til steking. Legg bitene over på et fat kledd med kjøkkenpapir og la fett renne av.

Skjær vårløken i ringer og tomatene i terninger. Del avokadoen i to og fjern steinen. Før en skje inn mellom skallet og kjøttet for å løfte kjøttet ut. Del det så i terninger. Klem over

sitronsaften slik at kjøttet ikke blir brunt.

Skjær Jarlsbergen i tynne staver og riv parmesanen på den grove siden av rivjernet. Vask salaten godt og tork den.

Legg salaten rundt kanten på et serveringsfat og fordel resten av ingrediensene i striper på fatet.

Pass opp for den flate musikken

BLOGGEN

FRANK TORE TJØRHOM (20), FRA NÆRBØ, STUDERER FOR TIDEN I OSLO.

MYE AV MUSIKKEN som kommer i dag, låter flatt, kjedelig og lite dynamisk. Det er litt av en påstand, og hva i all verden kan jeg backe den opp med? Vi får gå tilbake til basics. Når en cd-plate er mikset ferdig, sendes den til «mastering», en prosess som skal gjøre den siste magiske biten. få låtene til å låte ekstra bra, klargjøre de for radio, og, spesielt populært nå for tiden; få de til å spille høyt.

Jeg har ingenting imot høy musikk, men problemet er at av de aller viktigste virkemidlene i musikk - dynamikk - er i ferd med å forsvinne. Dynamikken er noe av det som gjør musikken spennende. Den gjør at vi ikke blir slitne av å høre på; vi får en pause fra alle de høye

lydene. Viktigst av alt gjør den musikken mer levende.

HVA MENTE JEG NÅR jeg påsto at mye av dagens popmusikk var flat? For å forstå dette på en bra måte er det en god idé å se for seg en sang som en horisontal linje, der streken er tegnet lav på de lave partiene, og høy på de høye. En slags graf, når jeg tenker meg om. Når en sang er «flat», er det fordi den er ekstremt komprimert.

De svake partiene blir løftet opp og gjort sterkere i mikseprosessen. Dette kan måles i noe vi kaller «dynamic range», ofte forkortet som «DR». I gamle dager, på 80- og 70-tallet, hadde musikken som ble gitt ut en DR på rundt 18 desibel (dB). I dag ser man produksjoner som har så lite som 2. På 20 år har lydvolümet på cd-plater gått opp med omtrent 20 desibel.

JEG SYNES DET ER en skremmende utvikling, som virkelig har sneket seg inn på oss, så gradvis at omtrent ingen har lagt merke

til det. Dette bekymrer meg litt, og jeg frykter det verste. Akkurat nå spilles det høy musikk gjennom ti tusen millioner iPoder (tallet er tatt fritt fra hukommelsen), og folk flest bruker ikke lukkede lyttesystemer som gode plugg eller lukkede headset.

Folk bruker Koss PortaPro, og de skrur opp lyden når de går ute på gata og det blir mye støy eller trafikk. For å si det på den enkle måten blir ikke musikken automatisk lavere når vi får støy rundt oss. Volumet er akkurat det samme, men vi oppfatter det ikke. Øret er for intelligent, og fokuserer kanskje mer på støyen utenfra. Jeg frykter en epidemi av hørselsskader.

Når jeg kjøper plater i butikken, passer jeg på at jeg får innspillingene som er gamlest mulig av gamle plater. Remastrede cd-plater er nemlig ikke alltid så mye bedre enn originalen. Personen som mastret Michael Jacksons «Thriller» tidlig på 1980-tallet var ingen dum mann. Den gamle versjonen låter nemlig helt fantastisk. Du kan høre teksten bedre, trommene låter bra

(Billie Jean i remastret utgave gjør vondt i forhold), og lyd-bildet generelt er preget av litt mindre bass, som gjør at det blir en mye bedre balanse.

DET ER IKKE ALL popmusikk i dag som blir ødelagt av alt for høyt volum. «Vonde Visu» av Stein Torleif Bjella, de fleste platen til Kirkelig Kulturverksted, «Skala» av Mathias Eick, «Violeta Violeta Vol. 1» av Kaizers Orchestra, «James Blake» av James Blake, «All Good Things» av Thom Hell, «The Brothel» av Susanne Sundfør og «Waiting For That One Clear Moment» av Thomas Dybdahl er eksempler på plater som låter utrolig bra.

Jeg oppfordrer til å legge merke til problemene jeg nå har beskrevet. Kjøp plater du mener låter bra, og har du en blogg, twitter-konto eller lignende - fortell flere om problemet! Du kan også søke på Google etter «loudness war» for å finne mer stoff. Viktigst av alt: vær skeptisk til «remastrede» cd-plater.

Kommenter bloggen på jbl.no